

Религиознитѣ хора лесно се обезсърдчаватъ и казватъ: Много молитви четемъ, но работитѣ ни не се нареждатъ добре. Тѣзи хора се молятъ съ користна целъ, затова не успѣватъ. Молитвата изключва користолюбието. Дали се моли, диша, мисли, люби или живѣе добре, човѣкъ върши това за себе си. За да успѣва въ всичко, което предприема, той трѣбва да бжде искренъ въ своитѣ прояви, да познава Божественото Начало и само него да слуша. Кажете ли ви нѣкой да се качите на неговия конь, не го слушайте. Ако е въпросъ да ездите, вие имате свой конь, на него ще се качите. За предпочитане е, обаче, човѣкъ да ходи пешъ, да разчита на краката си, отколкото да езди на конь. Краката на човѣка сж Божественото въ него — добродетелитѣ му. Коньтъ е човѣшкото, човѣшкиятъ умъ. Не се качвайте на чуждъ конь.

Като ученици, първо вие трѣбва да се научите да ходите правилно. Какъ ще се научите? Като вървите следъ праведния, следъ светията. Нѣма да ги питате, какъ ходятъ, но ще наблюдавате хода имъ и ще подражавате. Ако вървите следъ лошитѣ хора, следъ крадцитѣ и пияниците, ще възприемете тѣхния ходъ. Нѣкой се клати като гемия и казва, че служи на Бога. Това не е вѣрно. Който служи на Бога, има хармония въ движенията си. Той знае, кжде да поставя рѣцетѣ си. Тури ли рѣцетѣ си на корема и се моли на Бога, това показва, че той вѣрва на корема и на стомаха си, но не и на Бога. Когато се моли, човѣкъ